namorike ja kartis issegi pitka Hansjürrit. Ükssnes kui issa ka pojakessele winaklasi pakkus, siis sai temma julgeks kelata ja nomida; agga ta sai siis ka warsti pilkamisse samno kuulda, kunni ükskord se pöllew wessi lapse hinge peaaego kinni mattis ja tedda läkkatama panni ja sest sadik lapse melest pahhaks jäi.

Hansujürril agga ei tahtnud ta tenistus mitte ennam ette lüa, ta jäi wahhest körtsi kaarta mängima, wöttis wölga, ja laenas wimaks suremat rahha summat parwnikko käest, et sedda wölga maksta mis maca peal olli, sest temma olli intressid maksmata jätnud, ja wölgnik olli neid temma käest taggapärrinud, ja nüüd tahtis ta temmale sedda rahha jalge ette wissata, nenda kui nisugguste wiis on, kelle peale kurri wöimust samud körkusse möttede läbbi. Rikkas parwnik naeris sedda uhkust, mis temma päilinne omma wöllaandjale tahtis ülles näidata, sest ta ei woinud seddda meest sallida, sellepärrast et se issegi jönkas mees olli ja temmast luggu ei piddanud; sellepärrast ta andis keelmata sedda rahha. Agga Hansjürri wöttis palju ennam rahha kui se essimenne wölg olli ja parwe-issand laskis sedda kohha peale kirja läbbi kinnitada.

Waene pitk Hansjürri ajas möllemad ammetid, puraiumist ja winajomist weel tük aega edasi, agga essimest ikka selle wörra pehmeminne kui teist kangeminne ajas. Naese silmad peasesid ka wimaks lahti, agga wägga hilja. — Mees panni ükskord ühhe suure männipu mäest alla lingema, ja kukkus isse järrele. Alt leiti temma russuks läinud kehha, ja ni paljo kui sest leida olli, sai mahhamaetud. Hing läks omma kohtomoistja ette!

Waene, önneto Lisa olli nüüd lesk; temma piddi üksi pöldo harrima ja surt intressi maksma, mis parweperremees wiimse koppikani pärris. Pealegi taples ta nüüd omma endise päilisse peale, et ta jodik olnud ja töotas et ta ial ennam omma rahha raiskama ei lähhä sedda lakkujale laenates. — Soetöbbi likus ümberkaudo, Lisa ja weike Jürri jäid ka haigeks, ja et möllemad kül esmalt peasesid, jäi Lisa ommeti pöddema. Wannacit piddi wiimse lehma laudast ärramüma, et üllespiddamist saaks, wessi silmis näggi temma kui lojus laudast ärrawidi, ja nenda nende endine joud hopis kaddus. Siis piddi ka temma lotus langema.

Se olli hea, et weike Jürri teisest lotusest olli öppind kinni hakkama! Temma olli talwe-kolis ramatu selgeks öppinud ja ka sui acal lehma ja